

тѣ по на радо сърце приеха и вършеха задължението си, за другият на 14 килом. мѣстенъ се сумнѣвамъ.

Срѣцнахъ се презъ деня съ Князь Хилкова, който ме насърчи и обща и той, при отиванieto и връщанieto на Сливница, да нагледва пунктоветѣ и да имъ доставя по нѣщо, що би му дошло отъ рѣка.

На 8-й рано тръгнахъ отъ София за пунктоветѣ и Сливница. Накунихъ каквото виждахъ че не бѣ испратено отъ Настоятелството, като смѣтахъ, че което бѣхъ нарѣчалъ нему да прати, то може чакъ вечерта да го испрати. И тъй купихъ ромъ, (конякъ нѣмаше) спиртъ, хлѣбъ, галети 5-6 оки, тютюнъ, ябълки, круши по нѣкоя ока. Като тръгнахъ, чужденецъ нѣкой ми подаде 5 плоскати ромени шишета съ ромъ, удобни за пѣть. Минахъ у Милетичъ, та го взехъ да го оставя на нѣкой отъ пунктоветѣ. На първия отъ София пунктъ намѣрихъ че Ст. Филчевъ, оставенъ отъ княза Хилкова, оставилъ друго момче, а той се загубилъ. Оставихъ на момчето отъ провизиитѣ, които нсяхъ. На срѣдния пунктъ остивенъ тоже се загубилъ, оставихъ на ханджията. На послѣдния (19) пунктъ отъ двамата познати които бѣхъ оставилъ, ненамѣрихъ ни едного. Тамъ оставихъ Милетича и заминахъ за Сливница. Оказа се, че по пунктоветѣ имаше нужда отъ дърва и досаждение голѣмо отъ опълченцитѣ, които силомъ искали да се ползватъ отъ удобства за раненитѣ, споредъ казването на ханджиятѣ. Постарахъ се за дърва да набавя, дѣ отъ върбитѣ да насѣкжтъ, дѣ отъ ветитѣ мостове съ позволенieto на Княза Хилкова. Сѣчението и пренасянieto ставаше съ почерпия, измолвахъ тоже съ почерпия отъ казионнитѣ дърва що носяха за Сливница.

Тези вечеръ имахъ расправия съ ученицитѣ отъ гимназията, пратени отъ Настоятелството съ писмо да ги приема като

прислужници. Не се явиха всичкитѣ. Искаха червени кръстове. Оставихъ ги за утрѣ ужъ да имъ дамъ. Тѣ казваха, че били около 20 души. Виждахъ че повече отъ тѣхъ неможаха да носятъ ранени. За прислужници при пункта, нито мѣсто имаше. Да ги размѣста по долнитѣ пунктове утрѣ можеше; искаха хлѣбъ, дѣ да спятъ, мѣсто нѣмаше. Оставихъ за утрѣ да дойдатъ и не ги видѣхъ вече.

Колкото и да се помѣчихъ да уредя санитарнитѣ на Червения Кръстъ, не ми бѣ възможно; дошли бѣха нѣкои очервенокръстени отъ София и тѣ никакъ не припознаваха даже нашитѣ велѣния, и ходеха да се шиятъ по бойното поле, нѣкои съставяха компании да търгуватъ, и се развиваха съ червенитѣ кръстове като търговци, нѣкои даже, както по испослѣ можихъ да забѣлѣжа, участвуваха съ шайки, които крадяха конѣ, говеда. Но повече, както се оказа, бѣха взели червени кръстове и се записали като санитарни за да избѣгатъ отъ Милицията. За туй азъ престанахъ да записвамъ служители за Червения кръстъ и да давамъ кръстове, когато нѣкои доброволно и безъ кръстове приставаха и помагаша на военнитѣ санитарни.

Въ стаята при Селтена още по-голѣма безредица. Докторитѣ, що се събираха при него, бѣха дигнали врѣвата противъ Роа и искаха изгонването му немедленно. Мѣчихъ се да ги убѣдя да потратятъ, че не е сега врѣме за каприции, но нищо не помагаше. Селтенъ се оплакваше че голѣмо крушение става на спиртнитѣ пития, доставени за болнитѣ. Успокоихъ го да гледа до колкото може да се помага на раненитѣ, а на друго да гледа презъ прѣстѣе. Ако на едного се помогне, а трима ни подядатъ, азъ го считахъ пакъ приобѣтено.

Възложихъ врѣзъ Селтена да се служи съ военнитѣ санитарни и които отъ доброволцитѣ останатъ при него. А азъ зехъ